



De Marco

Pere Estelrich i Massutí

Julian Bream, un dels més grans d'avui, Paco de Lucía, sense comentaris, Chucho Merchan, un altre dels primers... es troben per tal de col·laborar en l'enregistrament de la banda sonora de *Don Juan de Marco* el film de Jeremy Leven que protagonitzen Marlon Brando i Johnny Depp.

La guitarra com a protagonista d'aquesta Música que vol semblar inspirada en temes espanyols i mexicans: ¿no és, el mite de Don Juan, més espanyol que cap altre? I si a més l'escenari es trasllada de Sevilla a Mèxic ja me direu...

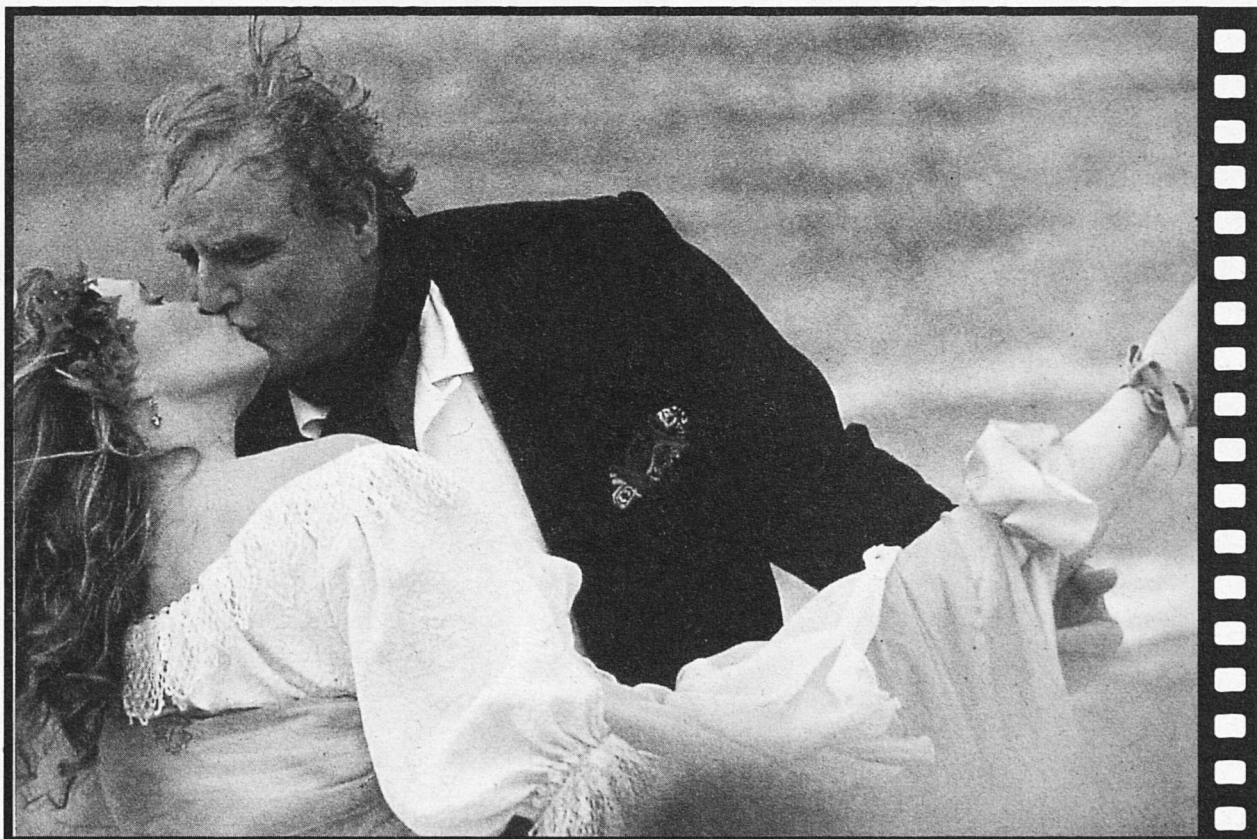
— Don Juan a Mèxic?

Sí, i no passa res. En el cinema tot és permès. Losey, sense anar més lluny, en la seva versió cinematogràfica del *Don Giovanni* de Mozart també

es permet la llicència de traslladar l'acció a la Venècia de les màscares i les gòndoles. I del resultat aconseguit no hi ha res a dir, ben al contrari: un film magnífic, una de les poques òperes filmades que mereixen ser vistes una vegada i una altra.

Però tornem al film del que parlàvem inicialment. Les composicions que Michael Kamen ha escrit per aquest nou *Don Juan (de Marco)*, quasi bé totes, giren a l'entorn d'un sol tema, d'una melodia, que a la manera d'un *leit motiv* ens apareix en tot moment. Tant és així que sortint de la sala, quan s'encenen els llums i deixam al darrere un univers de porqueria (fruites seques, llaunes, papers i altres herbes), no podem menys que entonar, si voleu de forma inconscient, el tema. I és que, ara amb la guitarra, suara amb l'orquestra, una vegada més amb la veu de Bryan Adams, tornar-m'hi tornar-hi amb una traducció espanyola... la cançó, la melodia, no ens deixa.

I la tonada, si he de dir ver, enganxa. No està malament. Ben bé que capta la llegenda del seductor. Serveix per acompanyar aquesta història d'amars encantats, d'aventures imaginàries. I així ha de ser: una Música, en el cinema, ha d'estar per servir les imatges, malgrat —allunyat d'elles— posteriorment es converteixi en un dels anomenats «top» de les llistes de discos més venuts, com ha passat amb aquest *Have you ever really loved a woman?* tret de la pel·lícula de Leven. El seu fi primer no és altre que el de reforçar la credibilitat de les seqüències.



MARLON BRANDO I FAYE DUNAWAY A UNA ESCENA DE *DON JUAN DE MARCO*

«Beure no em fa perdre la memòria, si fos així no beuria, perquè ja hauria oblidat com s'ha de beure»

WALTER BRENNAN A *TENER Y NO TENER* DE H. HAWKS